

Miklya Zsolt
(1960, Csorvás)
költő, író,
Kiskunfélegyházán él

Miklya Zsolt

Ha kútba néztem...

Ha kútba néztem, láttalak.
Az arcod cserzett volt, szelíd.
Nem mondta, ejnye, kisfiam.
Nem kérte számon hangomat.

Én kigomboltam ingemet,
fehér volt bőröm, hópehely.
Tükörbe szórtam szirmait
a nappalnak, hadd ússzanak.

Ma kútba láttam. Arcodon
árkok húzódtak, és a Nap
szemed tükrében csillogott,
magas a mélyel összeért.

És megnyugodtam. Hajnalok
fénye villant hajszáladon,
egy tincs az arcod árkait
súrolta, libbent hintaként.

Sosem voltam még ily nyugodt.
Legfeljebb ott, a kút fölött,
mikor a mély tükrébe lenn
magas csillogta szirmait.

Szeretettel köszöntjük szerzőnket, aki október 22-én ünnepli hatvanadik születésnapját!

Radnóti szónyomon

A kétszerkettő felülstilizál?
Vagy mindennél alávalóbb a végzet?
Főleg, ha megbízható munkát végzett,
és elkerülhetetlen a halál?

A kása hűl a tányérodban, érzed.
Tompán koccan mélyén a pléhkanál.
A lélek hossza már nem imponál.
Harangnyelvként verődik össze térded.

Könyökkel, lábbal méred napjaid,
s míg egyre hosszabbak lesznek a percek,
a szű nem fárad, metronómja perceg,

tetőbe rágja mintázatait.
Mondják, az éjjel erre járt a herceg.
Bíbort hozott. Őszül. Mi dolga itt?

Súrló

Re: Prédikátor 12,6

Az ezüstkötél végül elszakad.
A porcelán kicsúszik a kezedből.
Korsód a forrás mellett végleg eldől.
És durrdefekt. Elég egy pillanat.

A sor végén a rím még ottmarad.
De elmozdul a jelentés a jeltől.
Cseréptörés – kiáltottad –, s az erdőn
úgy futottál át, mint a nyúl szalad.

Az emlékezet, míg zuhan a kútba,
felvillant ezt-azt. Nem csodálkozik.
Nem kérdezi, hogy nézd csak, mi ez itt.

Nem improvizál. Csak lejátssza újra.
Hol itt, hol ott talál még valamit.
A Valakit hagyja a túlon túlra.